

Arrest

nr. 141 376 van 19 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 12 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China (VRC), meer bepaald uit het district Kandze. Toen u zes jaar was verhuisde u met uw moeder P. D. (O.V.X) naar India. Jullie reisden illegaal naar Nepal, waar u zich registreerde in het reception centre. Vervolgens reisde u door naar Dharamsala. Tussen 1998 en 2012 studeerde u aan de Tibetan Central Village school, eerst in Gopalpur, dan in Bylakuppe en daarna in Dharamsala. In 2012 besloot uw moeder samen met u naar België te gaan. Op 28 november 2012 reisde u van Delhi naar Frankfurt met een transit in een onbekend land. U maakte daarbij gebruik van een Indisch paspoort. Vervolgens

reisde u met de trein verder naar België. Op 30 november 2012 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw green book, een fotokopie van een attest van het reception centre in Nepal, een attest van het reception centre in Dharamsala, een attest van de office of Tibet, schooldocumenten en foto's.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (green book en fotokopie van een attest van het reception centre in Nepal; vertalingen zie gehoorverslag) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: L. D., alias L. T., geboren op 13 augustus 1992 en geboren te Kandze (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen. Zo is uw naam volgens het attest van het reception centre in Nepal L. D.. Volgens uw green book is uw naam echter L. T.. Volgens uw verklaringen was uw naam bij geboorte L. D. maar toen u een RC liet maken heeft men een fout gemaakt en L. T. genoteerd. Vandaar staat op uw overige documenten eveneens L. T..

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie gehoorverslag CGVS p. 2) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 1998 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw jarenlange verblijf in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC in 1998 heeft u van juli 1998 tot november 2012 in India verbleven. U ging gedurende heel deze periode naar de TCV school, eerst in Gopalpur, dan in Bylakuppe en daarna in Dharamsala. Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (zie gehoorverslag CGVS p.3 en 4).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. **Ten eerste** werd u gevraagd waarom u India hebt verlaten. U verklaarde dat de beslissing werd genomen door uw moeder en stiefvader. U weet daar niets over (zie gehoorverslag CGVS p. 4). U haalde geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. **Ten tweede** werd u gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. U verklaarde dat u illegaal naar hier kwam. Indien u zou terugkeren zullen ze u onderzoeken en zal u veel problemen krijgen (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Dat u bij terugkeer problemen zou krijgen omdat u illegaal naar België zou gereisd zijn is een blote bewering die u nergens op stoelt. Bovendien bestaan er ernstige vermoedens dat u legaal bent gereisd zoals verder in deze beslissing wordt aangegeven. **Ten slotte** werd u gevraagd waarom u geen asiel hebt

aangevraagd in Duitsland. U verklaarde dat uw moeder naar België wilde komen en u volgde uw moeder (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Dit is geen afdoende argument. Van een asielzoeker met een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade mag worden verwacht dat hij onmiddellijk na aankomst in een veilig derde land bescherming zoekt. De vaststelling dat u dit niet deed ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow book genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. U verklaarde geen IC te bezitten (zie gehoorverslag CGVS p.4).

Echter, op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een Nori-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Zo wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over bepaalde gegevens in dit paspoort, meerbepaald betreffende het visum, wat niet geloofwaardig is. U zou helemaal niet geweten hebben welk visum in het paspoort zat. Gezien (op de luchthaven van India) en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis.

Zo legde u elk geval ook geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg. En dat de smokkelaar een vals paspoort zou hebben geregeld met uw naam er op, zoals u verklaarde, komt ook weinig aannemelijk over.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde uw green book, een fotokopie van een attest van het reception centre in Nepal, een attest van het reception centre in Dharamsala, een attest van de office of Tibet, schooldocumenten en foto's, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw

zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Het CGVS merkt nog op dat ten aanzien van uw moeder (O.V.7.620.744) eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert schendingen aan van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, § 2, 48/5, § 4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 25, § 2, b) en 26 van richtlijn 2005/85/EG en tenslotte van artikel 3 EVRM.

Verzoekster vraagt in hoofdde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met 7 stukken.

Verweerder brengt met een aanvullende nota van 4 maart 2015 twee rapporten bij.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar zij de laatste jaren voor haar vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu*

terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoekster in de loop van haar asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat zij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC). Verzoekster zou nooit een reisdocument (IC) hebben verkregen, doch zou India verlaten hebben met een vals Indiaas paspoort. Verzoekster betwist de stelling van de commissaris-generaal dat zij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Zij stelt dat zij zich tot het Indiase consulaat wendde op 31 juli 2014 teneinde zich te informeren over de mogelijkheid een IC te verkrijgen. Aldaar zou haar gezegd zijn dat de Indiase ambassade haar niet kon helpen en dat zij hiervoor naar het "Bureau van Tibet" moest gaan, zonder te specificeren wat zij aldaar diende te vragen of te bekomen. Verzoekster meent hieruit af te leiden dat *"de Indiase ambassade niet bereid is een dergelijk reisdocument te verschaffen"*. Verzoekster betwist aldus dat zij opnieuw de toegang kan verwerven tot India, gezien zij daartoe niet over de nodige documenten beschikt.

De Raad merkt vooreerst op dat aan verzoeksters bewering geen IC te hebben verkregen geen geloof gehecht kan worden, gezien uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier gebleken is dat Tibetanen makkelijk een IC verkrijgen op basis van hun RC, en zij geheel onwetend was over cruciale gegevens op dat valse Indiase paspoort, met name over het visum dat daarop was aangebracht. Indien verzoekster zoals zij beweert werkelijk een 'smokkelaar' zou hebben ingeschakeld voor haar reis naar Europa, dan kan in redelijkheid niet worden aangenomen dat deze niet alle nodige maatregelen neemt om bij de individuele controles en grensinspecties te vermijden dat de asielzoeker en de smokkelaar tegengehouden worden. Aldus kan redelijkerwijs aangenomen worden dat de smokkelaar de asielzoeker een aantal essentiële gegevens in het paspoort zal bijbrengen, zoals de nationaliteit, naam, geboorteplaats, geboortedatum, visum, teneinde de vertrek- en aankomstcontroles in de luchthaven probleemloos te passeren. Dat verzoekster kon reizen of het EU-Schengengebied kon binnenkomen met een vals paspoort zonder enige kennis te hebben van de gegevens in dit paspoort, is dan ook niet aannemelijk en doet, samen met de overige vaststellingen, vermoeden dat verzoekster niet met valse documenten reisde maar wel met haar eigen IC, dat zij achterhoudt om een aantal essentiële gegevens ten aanzien van de Belgische overheden te verhullen.

In zoverre verzoekster meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien zij niet langer in bezit is van haar IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoekster in staat is om de nodige documenten te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Verzoeksters bewering dat zij een duplicaat van het IC heeft aangevraagd op het consulaat, doch dat dit aldaar werd geweigerd is een blote en ongefundeerde bewering die lijnrecht ingaat tegen de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreeks emailverkeer van het Indiase consulaat te Brussel aan CEDOCA.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering met een vals paspoort India te zijn uit gereisd, stelt de Raad derhalve vast dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat het terug opnemen en laten verlengen van haar RC sowieso niet mogelijk is gezien zij geen IC kan voorleggen. Zij meent immers *“dat haar ouders deze hebben afgegeven aan een smokkelaar, die haar reis naar België regelde”*. Verzoekster wijst erop dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat India de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend en dat de verblijfsregelgeving voor Tibetanen niet in wetgeving vervat is, doch slechts in *“instructies”* van de zittende regering. Verzoekster betwist verder de stelling van de commissaris-generaal dat er geen effectieve repatriëringen plaatsvinden. Verzoekster wijst er nogmaals op dat de verlenging van een RC door geen enkele wet is vastgelegd, waardoor het een puur discretionaire bevoegdheid betreft van de Indiase overheid. Verwerende partij zou niet kunnen *“garanderen”* dat de RC in de toekomst blijvend zal worden verlengd en als dusdanig evenmin dat de *“bescherming”* van verzoekster zal duren zolang de nood hiervoor bestaat. Verzoekster meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een *“informeel statuut”* betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat verzoekster haar RC opnieuw kan opnemen indien zij zich begeeft naar het Indiase politiekantoor waar zij haar originele RC in bewaring gegeven heeft. De stelling van verzoekster dat zij haar originele RC nu niet in haar bezit heeft vloeit voort uit het feit dat de RC van Tibetanen aan wie een IC werd uitgereikt, in bewaring gehouden wordt op het politiekantoor. In zoverre verzoekster verwijst naar haar bewering geen IC in bezit te hebben, werd *supra* afdoende uiteengezet dat daaraan geen geloof gehecht wordt en dat verzoekster bij eventueel verlies daarvan een geldig duplicaat van haar IC kan bekomen bij het Indiase consulaat te Brussel. De informatie vermeldt verder dat de verlenging van de geldigheid van het RC in India een formaliteit betreft die *“gemakkelijk”* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. In zoverre verzoekster kritiek heeft op de feitenvinding van dit document, merkt de Raad op dat *in casu* rechtstreekse communicatie vanwege de betrokken overheden de meest objectieve bron van informatie betreft, gezien het deze overheden zijn die het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in de praktijk implementeren. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat *“alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”*. Bovendien kan *“wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes”* krijgen maar tegelijk gesteld dat *“De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”*. Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA in Dharamsala gratis aangereikt. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Mogelijke foute data op een RC, zoals verzoekster *in casu* aanhaalt, vormen geen probleem, gezien er een procedure bestaat tot rechtzetting van de fouten, en dit zowel in India zelf als bij de Indiase consulaten in het buitenland. (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). In zoverre verzoekster betoogt dat het verblijfsrechtelijke stelsel op *“loutere instructies van de zittende regering”* berust, stelt de Raad anderzijds vast dat het stelsel berust op een wettige basis, met name de *“Foreigners Act”*, die vervolgens uitgewerkt werd in officiële en publieke richtlijnen van de overheid, met name de *“Order regulating entry of Tibetan nationals in India”* en in de diverse amenderingen daarvan in de loop der jaren. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat Tibetanen *“geen enkele mogelijkheid hebben om de beperkte rechten die voortvloeien uit een RC te laten gelden voor een rechtbank of dergelijke”*. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt daarentegen continuïteit

van de bescherming en graduele versoepeling van de verblijfsvoorwaarden voor Tibetanen in India, terwijl er *“geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht”* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 26-27-28). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht.

Wat betreft verzoeksters opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gedeporteerd naar China. Evenmin uit stuk 6 zou kunnen blijken dat de Indiase overheid ooit is overgegaan tot refoulement naar China. Uit dat krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Hoe verzoeksters verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stukken 4 en 5) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige RC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoekster bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.3. Betreffende verzoeksters vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel, India.

Verzoekster verklaarde bij de commissaris-generaal dat zij niet weet waarom haar ouders beslist hebben om haar naar Europa te sturen. Gevraagd naar de concrete aanleiding voor haar vertrek kon verzoekster geen verdere duiding geven (gehoorverslag p. 4). Aldus brengt zij geen elementen aan die erop wijzen dat zij haar land van eerste asiel, India, zou hebben verlaten omdat zij aldaar een reëel risico loopt op vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster stelde tevens te vrezen dat zij bij terugkeer naar India gestraft zal worden wegens haar illegaal vertrek, doch hoger werd reeds afdoende uiteengezet dat aan het voorgehouden illegale vertrek geen enkel geloof gehecht kan worden en dat verzoekster probleemloos terug de toegang kan verwerven tot India en haar verblijfsrecht aldaar opnieuw kan opnemen zonder enige administratieve sanctie.

In haar verzoekschrift maakt verzoekster nog gewag van “discriminaties” die zij als Tibetaanse in India zou ondergaan, doch de Raad stelt vast dat deze beweerde discriminaties niet stroken met de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier. Uit die informatie blijkt immers dat

*“Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen”, dat zij er “vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”, terwijl er “geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht” (COI Focus, China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 26 juni 2014, p. 26-27-28). Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. bijkomende voorwaarden voor het verwerven van onroerend goed in volle eigendom, tot het bekomen van een rijbewijs en licentie voor taxivervoer ...) maakt verder geen ‘vervolgung’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele problemen kunnen rekenen op de bescherming van de Indiase overheden.*

2.3.4. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER